

Beeld/spraak

Frank BAHNMÜLLER / Jozefien VAN HUFFEL

ANTWERPEN | De schoorvoetende stap van de mens die iets te vragen heeft. Het doelbewuste lopen en gaan van een vrijwilliger. De sandalen van een toerist, die stilstaan en dan weer kuieren. De klikkende hakken van een feestelijke dag. Dat alles kenden de tegels van de Sint-Pauluskerk. Maar niet deze sportschoenen, die hier en in andere Antwerpse kerken, op uitnodiging van het Orgel in Vlaanderen, aan tai chi deden. Langzaam en vanuit de buik bewegen ze. Vast een nieuwe vorm van bidden, dachten de tegels.

LEZERSBRIEVEN

Reageren op artikelen in deze krant? U kan schrijven of mailen (met vermelding van uw naam en adres) naar: **KERK & leven**, Halewijnlaan 92, 2050 Antwerpen of lezersbrieven@kerknet.be

Hoofddoek

KERK & leven, 12 JUNI 2013

Ik ben bang van de hoofddoek. Niet, zoals Bert Claerhout schrijft, uit angst voor de ander of voor het onbekende. Er is genoeg literatuur over de islam en voor de meesten is deze godsdienst geen onbekende meer, integendeel.

De islam heeft een politieke ideologie die men niet wenst te onderscheiden van de godsdienst. Deze godsdienst heeft de Verlichting niet gekend. Ik bezocht diverse islamitische landen die via de *Cairo Declaration on Human Rights in Islam* de universele rechten van de mens ondergeschikt maken aan de sharia. Ik voelde ter plaatse de angst van de mensen om een andere mening te uiten.

Waar christenen vrede en verdraagzaamheid als goede deugd vooropstellen, streeft de islam naar een wereldlijke dominantie, met de angst voor God als legitimatie. In gesprek gaan met moslims is onmogelijk omdat zij hun bronnen letterlijk zien als goddelijke teksten.

Zoals u schrijft is de hoofddoek niet verplicht en daarom vaak een uiting van een zich radicaliserende islam. Ook in ons land zijn er voor de moslims tal van uitzonderingen gemaakt op onze wetten en gaan er stemmen op om kritiek op de islam strafbaar te maken. Hoeft het u te verwonderen dat men bij iedere toevanging banger wordt?

Vergeet ook niet dat de partij die promotie voert voor de hoofddoek, omwille van dezelfde neutraliteit alle kruisbeelden uit openbare gebouwen liet verwijderen.

Freddy VALCKE, Heule

Eucharistie

KERK & leven, 5 JUNI 2013

1. Ik ben het eens met wat lezer Karel Philips over de mis schrijft. Met de modernisering na het Tweede Vaticaans Concilie heeft onze Vlaamse Kerk de aanwezigheid van het 'Lichaam en Bloed van Christus' gewoon vervangen door 'brood en wijn' – samen met nog een hele reeks

vernieuwingen. Gaandeweg zijn we ook de band verloren met onze Moederkerk in Rome. In landen waar die band behouden bleef, zoals in Groot-Brittannië en in de Verenigde Staten, zitten de kerken op zondag nog vol gelovigen.

Het is dringend nodig om bij Christus zelf ons oor te luisteren te leggen en wanneer we zoals de apostelen, ondanks een nacht werken en zwoegen, geen vis meer in onze netten vangen, dat we dan op zijn aanraden onze netten aan de andere kant van de boot uitwerpen. Het is goed mogelijk dat die netten dan eveneens bijna scheuren door de grote hoeveelheid vissen.

Volgens mij kan onze Vlaamse Kerk terug tot bloei komen als we opnieuw de moed en de nederigheid opbrengen de richtlijnen te volgen die de Moederkerk van ons vraagt. De Moederkerk is ook vernieuwend en dienstbaar, maar dan in Christus en in een zoektocht naar waarheid, goedheid en schoonheid.

Mieke LECLEIR, via e-mail

2. Ondanks de vele vormingen die ik meemaakte, snap ik niet wat theologen en sommige lezers over de eucharistie schrijven. Nochtans begrijpen kinderen van acht jaar wat ik daarover vertel. Eucharistie is gewoon het dankbaar samenkomen van de vrienden van Jezus – met hun gaven en gebreken, biddend, zingend, luisterend, dankbaar omdat Hij het hun heeft gevraagd. Ze ervaren dat als ze elkaar en de anderen liefhebben en als Jezus onder hen is. Daarom breken ze samen het brood en zetten ze met vernieuwde krachten het leven voort. Ze komen ook blij de Kerk uit. Niet moeilijk te begrijpen toch? Zeker voor gelovigen en misschien ook voor ongelovigen.

Hugo BOGAERT, via e-mail

Kerk voor atheïsten

KERK & leven, 5 JUNI 2013

Een kerk voor atheïsten stemt tot nadenken in een tijd waarin we kerken sluiten en God af-

wezig maken. Een God die uitgeroemd als naam heeft: 'Ik ben er', JHWH. Je verleden, je heden, je toekomst.

Volgens de Joden heb je een parochie vanaf tien rechtvaardigen. Christus zei het nog strafte, Hij is al in ons midden waar er twee of drie gelovigen bijeen zijn. Geloven we dat echter nog wel?

„Laat ons aannemen dat het doopsel voldoende kan zijn om mensen te ontmoeten”, schrijft paus Franciscus. Hij verwijst daarbij naar de christelijke geloofsgemeenschappen in Japan, die het meer dan tweehonderd jaar zonder priesters moesten doen. „Toen er weer missionarissen kwamen, troffen zij een gemeenschap aan waar iedereen gedoopt was, iedereen catechese had gevolgd en ieder huwelijk geldig voor de Kerk was gesloten. Ze ontdekten bovendien dat iedereen die gestorven was, een kerkelijke uitvaart had gekregen.” Meer moet dat niet zijn.

Cel VAN BRECHT, via e-mail